

Victimele noastre

Într-un articol din „Tribuna” nr. 7193, semnat de I. D. Bălan, s-a vorbit în primul rând referitor la atitudinea gazetelor literare față de tinerii...

Poete sublime

„Poemul despre Cuba” publicat de Gh. Tomozei în numărul recent al „Luceafărului” se scrie pe linia poeziei politice de actualitate și denotă receptivitatea...

GII. COMAN

„Demonstrația muncitorească la 24 februarie 1945”

CARACTERUL EROULUI MUNCITOR

Privită în lumina perspectivelor deschise de documentele celui de al III-lea Congres al Partidului cu privire la sarcinile ce revin clasei muncitoare...

de înălțarea, în Oțelul acțiunea se petrece în cea mai mare parte în uzină. Se conturează figura de oțelari ca bătrânul maistru Voicu, tânărul său prieten Crisan, maistrul și el, primitorii Covaci, Dumitrescu, Melinte, Piculina, organizatorul de partid Pavel și alții.

Pe marginea romanului „Oțelul” de C. CHIRIȚĂ

În ultimii doi ani, acestor nume li s-a alăturat și acela al tânărului prozator Constantin Chiriță, până atunci autor de cărți despre și pentru copii și tineret.

varășii lor, ci inginerul Benedict Moruzi, un cabotin plin la despersonalizare, de o mărgine mic-burghez-cioacășă incurabilă. Încercarea de a-l „recupera” pe acest inginer în ultima parte a cărții — prin atribuirea rolului de mai sus — echivalează în plan artistic și, ceea ce-i mai grav, dăunează logicii interioare a romanului.

O CARTE pe săptămână

Între autenticitate și idilism

Există, în primul volum de versuri al teșeanului Florin Mihaș Petrescu — Stele roșii — mărturi ale unui talent autentic. Uneori, chiar în ciuda versificărilor plate, în ciuda asociațiilor idilico-convenționale, simțim o mișcare lirică generoasă, plină de prospețime intensă...

FL. M. PETRESCU, atita vreme cit se păstrează în marginile unei percepții lirice directe a realității, știe să deseneze sugestiv, ca în acest „Instantaneu industrial”: „În aer fumul lucea într-una / De parcă-ntr-o gară și o gară, / Și ca un ochi de tren, roșiată, luna / Răsare-n pinza fumului, ușorată...”

FLORIN MIHAȘ PETRESCU: „Stele roșii”

asta”. Multe din versurile lui Florin Mihaș Petrescu au densitate și strălucire. Într-un poem de factură modestă ca „Renasteră”, distihul final comunică singurul gest liric care justifică titlul: „Adolescența frântă de război / În arcul tău spre culmi de argint — săgeată...”

Premiul Academiei pentru istorie literară

Premiul Academiei R.P.R. pentru istorie literară a revenit prof. Al. Dima pentru monografia despre Alecu Russo. Lucrarea, primită cu mult interes și analizată pe larg în momentul apariției, a fost apreciată de cititorii pentru documentarea atentă și bogată referitoare la epoca și opera lui Alecu Russo, precum și pentru interpretarea științifică a operei valorosului pașoptist. Remarcabile sînt, fără îndoială, și analiza competentă a creației literare a scriitorului și relieful ideilor istorice și filologice ale lui Alecu Russo.

„Cîntecul constelației” versuri de LEONIDA NEAMȚU

Impresia pe care ne-o dă Leonida Neamțu este aceea a cotidianului care vibrează în fața oamenilor, a lucrărilor lor și a lucrurilor, descoperind semnificații pe care le cîntă (cîci poeziile sale bune sînt cantabile) pe un ton simplu și discret. Poezia sa nu e o auto-exprimare directă în sensul că el nu și exprimă în versuri diverse stări de spirit ci oameni, acelu, lucrurile și semnificațiile il fac să vibreze, iar vibrația se face vers. Leonida Neamțu se deosebește nu numai de liricii expresivi, cum ar fi Benic, dar și de poezia descriptivă, de narative versificate. Altfel spus, elementul obiectiv preocupă în mod deosebit cîntecul, acesta rămînd totuși activ. Cîci dacă, la orice poet, cele două elemente (obiectiv și subiectiv) coexistă, ceea ce se modifică este raportul lor. Acesta idee o exprimă, destul de altfel, D. Micu în prefața sa la „Cîntecul constelației”:

în care ar evolua această poezie. Dezacordul meu nu provine din faptul că nu s-ar găsi în acest volum versuri despre spațiul vast ci pentru că ele nu mi se par semnificative pentru poetul acesta, care zboară greu printre constelații, nu e în largul său în „vastitate”. Un exemplu mi se pare poezia „Steagul comunei se-nredăpăra spre stele...” în care senzația infinitului e înlocuită prin banalități sentimentale. Și încă un dezacord, de data aceasta cu I. D. Bălan. Colegul meu scrie în cronica pe care a făcut-o în „Luceafărul” că Leonida Neamțu l-ar fi influențat pe ceilalți poeți tineri aștepți în noua colecție a „Espliei” și că ar fi cel mai bun dintre toți. În ceea ce mă privește sînt împotriva clasificărilor, în general. Există subliteratură și literatură. Un scriitor bun, o carte autentică sînt expresia personală, nerepetabilă a cunoașterii. Un scriitor bun nu scrie mai bine cartea altuia (dacă face asta e pierdut) și nici măcar o altă carte a sa ci spune adevărul noi despre om, într-un moment concret istoric într-un mod propriu. Cred că ideea de valoare nu presupune comparația. Dacă această afirmație (care presupune numeroase amendamente pe care nu e cazul să le fac aici) e contestabilă, mi se pare însă că ea e incontestabilă cînd e vorba de tineri care se află la primul lor volum și care nu s-au cristalizat încă și nici nu s-au desfurat. Cred, de asemenea, că efortul continuu și solidar al criticilor trebuie să frîneze tendința, cam violentă, a unor scriitori tineri de a se considera pe ei înșiși drept cai alergînd la curse, îndemîndu-i să și îndrepte atenția spre propriile lor dificultăți, spre ceea ce au ei de exprimat. Cred, de aceea, că nu se poate vorbi de Leonida Neamțu ca de un „șef de școală” pentru bunul motiv că el însuși e încă neformat și am impresia că nu și cunoaște încă natura talentului său.

CRONICA Literară

sistă. Aceasta nu e o judecată de valoare, nu numai fiindcă Leonida Neamțu e încă extrem de tînr, ci mai ales pentru că prompțitudinea cristalizării nu e totdeauna semnalul talentului, ba uneori duce la închistări și manierism adică la senilizare artistică precoce. Leonida Neamțu a debutat cu un ton propriu. Cu o voce voalată, caldă, el spunea uimirea sa în fața cotidianului, a oamenilor noi, a faptelor mărețe, simplu ca-ntr-o baladă. Dar, cu timpul, a alunecat spre o poezie idilică, minoră. Reacționînd la această primejdie, reală, el s-a îndreptat spre o poezie monumentală. Dar patetismul declamatoriu din „Adio armelor!” nu-l priștește, vocea sa sună stîns în furtună. Din furtună, în volumul de față sînt numeroase poezii în care Leonida Neamțu e autentic. Talentul său specific nu e minor, fiindcă poetul nu se mulțumește să „zică” faptele, adică să descrie versificat, el caută semnificația lor. D. Micu semnală ca o primejdie „O anumită tendință spre abstract, un fel de intelectualism, înclinarea spre lirism...” O asemenea primejdie nu există la Leonida Neamțu, (și nici la alți tineri) care nu e deloc liric (O! cînd vom termina cu spaima pășmistă a unor scriitori față de „cărți”). Apoi, lirismul și „tendința spre abstract” nu sînt sinonime. Tentația idilicilor există la Leonida Neamțu și tocmai de aceea, poate, nu e un poet minor cîci „O anumită tendință spre abstract...” a făcut ca Eminescu să devină cel mai mare poet român. Poezia, în general și mai ales poezia noastră, socialistă, are nevoie de idei, de cit mai multe idei!

cafele”, poezie dedicată păcii, „Flacăra metalului” (cităm: „Liberă, zvelță, naturii te dai, / E răzburană dorită a ta / Pentru durerea combustiei lente, / Pentru milenii de temniță grea”), „Munca minorului”, „Balada rusă”, dedicată cruciiștorului Potemkin, „Grăvură” care nu e vizuală ci armonios cantabilă, „A nis...”, „Imi place...” poezie vag nostalgic, despre frumusețile patriei în care se simte influența lui A. E. Baconsky, ca de altfel și în „Cîntecul constelației”. Aș da un citat dintr-un poem de pace unde se vede capacitatea lui Leonida Neamțu de a converti vizualul într-o stare de spirit: „Aici unde ai noștri au dat în zorii zilei / Impingînd cu virturile baionetelor linia frontalului, / Aici unde tranșeele ude ca șerpii încoaleau zărea / Și se căseau ca niște orbite plîmbe obuzelor, / Aici pămîntul și-a vindecat toate rînille, / Pămîntul negru și gras, pămîntul bogat, / Pămîntul frumos și curat și dulce...” („Aici unde ai noștri...”) O certitudine senină a viitorului parcure volumul, concretizîndu-se îndeosebi în „Cîntecul din zori al luntrașului” și „Vîitorul”. E o încredere profundă și liniștită proiectată temporal și nu o viziune a viitorului: „Zăua era nesfîrșit de senină, / Cerul sonor — ca un timpam, / Eram sigur că nu-i bucurie să-mi fie străină, / Și nici un gînd nu-i prea nebuln.” („Vîitorul”). Tematic vorbind, volumul e variat și se dedică poezii multor teme actuale și majore. Totuși, Leonida Neamțu nu e (încă?) un citadin, ritmul contemporan nu-l angrenează, iar marile șantiere sînt mai degrabă un decor. În „Balada unei popii pe vîr de munt” un grup de femei vorbesc toată noaptea despre dragoste, pe munte, în apropierea unei hidrocentrale care ne apare deoparte și exterioră. Firește, nu se pot trage concluzii dintr-o singură poezie, dar prin liniștea vălătoare a versurilor lui Leonida Neamțu, ritmul construcției socialiste ne ajunge ușor estompat. Uneori, la aceasta contribuie și metafora diminuantă. De exemplu, într-un poem închinat lui Malakovski, într-o cascadă de imagini solenne și combinate, poetul spune „eramfăla mării” și asta reduce totul la nivelul „domestice”. Sau în „Toporii dan ultimă șară”, vrînd să redă marea luptă cu giganticele furnale, Leonida Neamțu diminuează totul

de PAUL GEORGESCU

scriind: „Cuptoarele își deschid porțile roșii ca niște mări înflorind...” Uneori, tema e tratată convențional și viol ca în „Venirea constructorilor” unde solemnitatea temei e distrusă prin asemenea prepașoptisme: „Ca glasul unei fete ce urcă pe cărare, / Ca mina care pune pe fruntea dezmielăre...” Sau, în „Venea trenul blindat”: „La un geam, strălucim zîmbea: / Ba-i a Antantei și-a mea!” De ce să-și îngăduie un poet autentic și cu oarecare experiență, asemenea implicării de vers. Am lăsat, pentru o mențiune specială, poeziile pe care le credem cele mai bune din volum: „Coborînd prin sulțor”, „Muriatori, de noastră și palăma mării”, „Peșea o clipă gîrzi-zile roșii pomesc” (pe „peșea” care sînt în întregime). Dacă Leonida Neamțu nu reușește în monumental și narativa versificată, aceasta nu înseamnă de loc că e lipsit de sensul măreției, nu înseamnă de loc că ar fi un poet minor. El e sensibil la sensurile majore ale epocii, pe care le transmite la modul său. În „găzile roșii pomesc”, baladă a eroismului, nu ni se descrie o bătălie ci, din mici instantanee, din impresii și reflecții se creează atmosfera de eroism a legendelor gării roșii: „O armonică-n stepă, undeva, deliră, / Și stepa-mprejurii dansează cu ea. / Cineva se laudă că de nimica nu-i pasă / Și se plînge că-l taie la piept o curea...” Un detașament se rupe în două pe-un drum. Cineva șoptește o vorbă despre „oroc”. Pe unde o fi Malakovski acum? Pe unde-or fi cei disporește ai lui Blor... „Mina istoriei acuma începe să tale / Cablul ce ține nava comunei la mal. / Undeva își încarcă naganul Ceapay / Iar tovarășul Kogan se urcă pe cal...” Poezia de notație, de impresie este posibilă doar atunci cînd poetul reușește (și Leonida Neamțu reușește) să depășească notația, să degajeze semnificații majore, să subsumeze noțiunile unui ansamblu care cristalizază o idee. O idee conștientă. Aș vrea să subliniez deosebit de mult, după părerea mea, Leonida Neamțu nu se putea realiza pe deplin cîntînd cu tonul său propriu cotidianul socialist, oamenii, faptele și semnificațiile.

ALEGEM

de CICERONE THEODORESCU

Ne cheamă în stradă, iubito,
Mulțimea cu flăcări, tot tineri ne vrea !
Și viața năvălind n-am sfârșit-o —
Și-ncepe, abia.

Alegem văpaia de spuză,
Jăratecul viu licărind peste scrum.
Un drum și o stea călăuză
Cunoaștem acum.

Creșteam lângă jertfe și ruguri,
Copii sub iernaticul soare puțin.
E-acum primăvară în muguri
Și mugurii fin.

Nu, vîrsta nu-și simte povara —
Și-alegem al sevelor proaspăt norod,
Cum mugurii-aleg primăvara
Dînd floare și rod.

Platoșa duratei

Nefericirii-acestui demon peneș
Ce-n golerile bolții înstelate
S-a sălurat de mult să-și plimbe leș
Nesăioasa lui singurătate,

De vrei cu-adevărat să-i afli leacul
Nefericirii-acestui prinț din basme
La miezul nopții vizitat de dracul
Și-n miezul zilei bîntuit de iasme,

Dărimă-i fără pregete Olimpul,
Aruncă-i panoplia seculară,
Trimite-l om de oaste, că e timpului
De vrei să-ntreacă paloșul de pară,

Zorzoanele, mătăsurile, scoate-i
Și-mbracă-i — aspră — platoșa duratei.

Șantier

Te uști? Mașina dă-n vileag nu numai
Tehnicianul, școala, utilajul...
Ce-nvești aici pe șantier acuma-i
Încrederea în om. Începi curajul..

Construcții mari — dar ce-ți rămîne-n minte
Nu-i doar un dig, un viaduct, un pod :
Aici, ce se destăinuie fierbinte
E omul simplu, munca, viața, tot.

Lumea din vis

Greu vindecate, pîrjoluri și crime,
Soli de războaie și întunecime,
Lumea e încă o rană amară —
Arde, apasă,
Lumea de-afară.

Lumea visului nostru e-o floare aleasă.
Află-i cărarea care-o ascunde !
Nu vine singură, nu-și întră-n casă
Gata gătită ca o mireasă.
Nici nu se cumpără, gata frumoasă,
Ca o păpușă cu funde.

Rănilile omului au un vâleat.
Știi să le vindeci? Le-ai vindecat ?

Rănilile lumii au un sfîrșit.
Vin și-mplinirile ! 'Au și venit.

La-mplinirile grele
'Acolo te-astept.
Să te bați pentru ele,
Așa e drept.

Lumea e-o rană, se vindecă-ncet,
Domnule doctor, scumpe poet..

Un cîntec despică văzduhul

Pămîntul cu limpezi oceane
— Ca tine cu ochii albaștri —
Curînd va privi universul
Supus pămîntenilor aștri.

Pe unde, cu tine alături,
Mă duce acum numai gîndul,
Văzduhul — în trenuri stelare —
Copiii mi-i văd străbătîndu-l.

Cu-obraji mîngîind viitorul
Cu fruntea lipită de zare
Și gîndu-ajungîndu-l din urmă
Vor trece prin zări planetare.

Rachete, asalt al gîndirii,
Prin ceruri învinse pătrund
Și marea țecere-o dezleagă
Cu zumzet adînc și fecund.

Un cîntec despică văzduhul,
Văzduhul cu cîntec se face...
Prin cosmos aud luminosul
Decret leninist pentru pace.

Z a l e

Plătind îndelungata mea tortură
Crezare dînd minciunii trădătoare
Am prefăcut cetatea scrum și zgură
— A visului ce-ți dasem în păstrare —

Și rugul tău e pregătit și sigur
Și-auzi bătîndu-ți ceasul de ispașă
Și-astepti de-asupra capului, în friguri,
Să fulgere o spadă uriașă,

Dar iat-o zornăindu-ți la picioare
Și mă trezesc ingenunchiat pierdut
Și dreapta mea s-a-nlîns tremurătoare
Cînd, licărind, năluca-ai apărut

Îndemîntată-n lacrimile tale,
Ca-n ochiurile unor sfînte zale..

O, nu-l lăsa, iubire!

O, nu-l lăsa, iubire, pe luptătoru-nvins
Și-o lacrimă ferită cînd totuși s-a prelins
Pe pieptu-i panoplie de răni, o stea sărmană
Adăogînd fierbinte necunoscuta-i rană,

Din deznădejde scoate-l, din întuneric
Și-n ciotul spadei pune-i să gîlgie un fulger

Chipul dragostei

Mugur de-aș rămîne-n crîng
Sau albînd ca un mesteacăn
Vreau să fim, de rîd ori plîng,
Eu — un cîntec, tu — un leagăn.

Dacă vii, dacă te duci,
'Ai, Ileană Cosînzeană,
Ochi ca frunzele de nucă —
Marea-n sold, pădurea-n geană.

Le-am furat să-ți le cînt,
Zică oamenii că-s lotru,
Le-am furat cu ochiul sfînt
Șoldul leagăn, geana codru.

O, năvoadele de-argint
Iar te scapă, iar te-mbie,
Inimă ce bați scîlpînd
Ca o mreană aurie...

Secoli fără număr sînt,
Imblînziră-mi timpul-gîde
Lîngă vraja ta de cînd
Știngu-mi plînge, dreptu-mi ride.

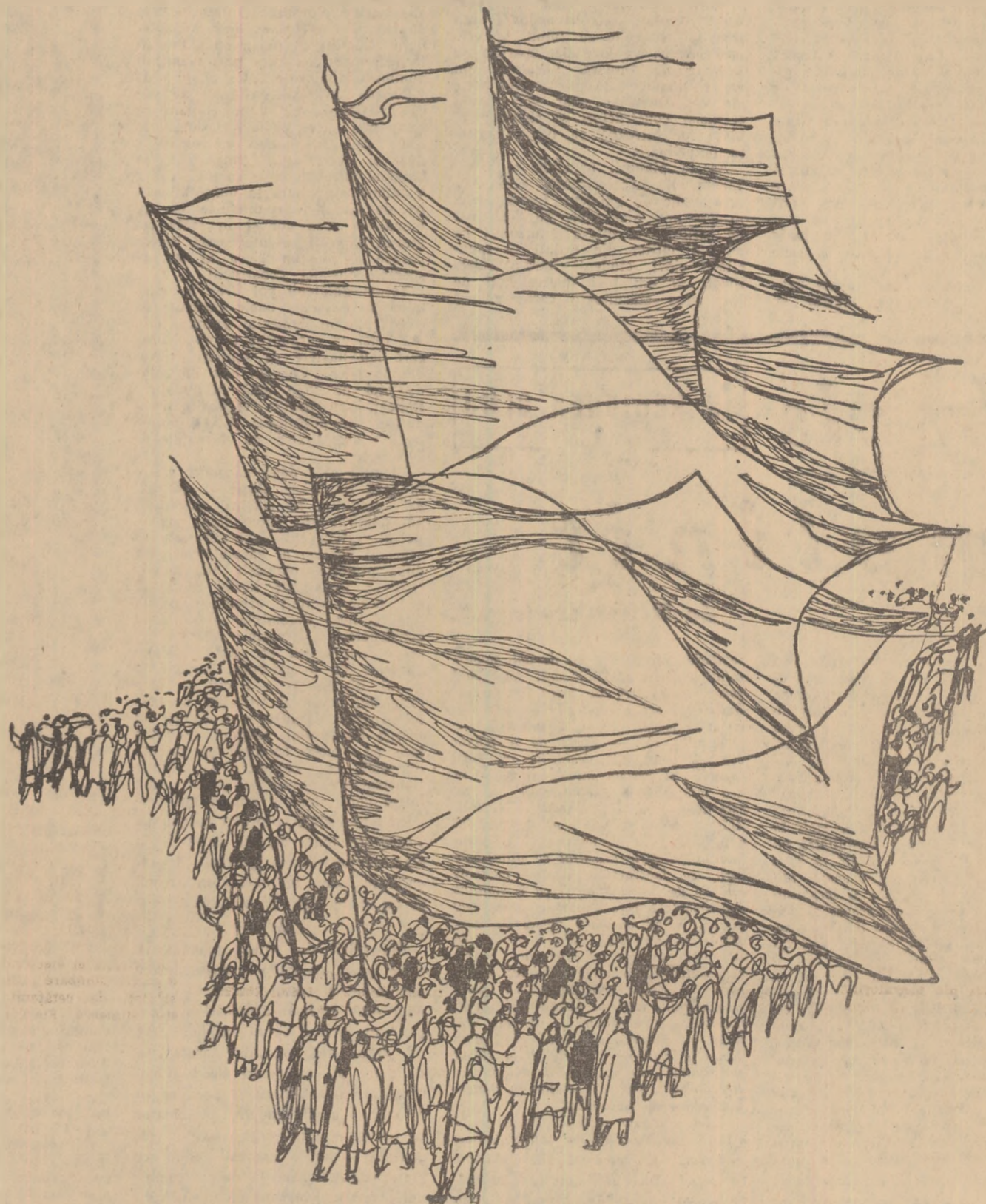
'Azi, cu viața de măsori
Tinerii puțin lunatici,
Capetele nu-s în nori :
Bat la aștri singuratici...

Dacă vede bun și rău
Dacă-și află drumul, rostul,
Fiecare-n chipul său —
Chipul dragostei e-al nostru !

Lumea-ntrăgă poți s-o iei :
Nu vorbește-aceeași limbă...
Dragostea, în chipul ei
Vede toate și le schimbă.

Du-le aștrilor în mers,
Du, Ileană Cosînzeană,
Dragostea — un univert
Licărind fără prihană...

Oameni, ceruri, zboruri, sfînci,
Ne cunosc, ne dau binețe,
Dragi — din secolii adînci,
Tineri — fără bătrînețe.

Desene de EUGEN MIHĂESCU

ÎNCRĂDERE

(Urmare din pag. 1)

confirmare a voinței noastre, a tutu-
ror ca acest proces furtunos al re-
voluției din țara românească să con-
tinuie într-un ritm sporit. Pentru un
străin nevizitat realitățile zilelor
noastre pot părea mai greu de în-
țeles. Cîtec declarațiile unor turiști
ce revin după un an sau doi în
România. Ei spun pur și simplu că
nu mai recunosc, să zicem, Capitala.
Te cred și eu.

Territoriul acesta de la Dunăre, de
„unde va de pe la Marea Neagră”, —
nici ea prea cunoscută, — avea re-
putația de a naște numai miniștri
care fugeau cu cite un buget în buz-
nar la cazinourile din occident. Unele
filme ne înfățișau și mai prozaic, sub
chipul lui Florică Florescu, uitîndu-se
de Capone, aflat mai la îndemî-
nă. Știrile cele mai contradictorii
vin în ultimii ani dintr-aci : Romînia
are o fabrică de cel mai modern tip,
Romînia concurează pentru titlul de
cel mai frumos trandafir din lume
(în schimb, oricare, Romînia nu tri-
mîta nici o Miaz la concursurile de
frumusețe). În România se nasc orașe
noi în citeva luni..

Oricît ai fi de rău voitore trebuie
să te gîndești că în România s-a pe-
trecut și se petrece ceva foarte ciu-
dat. Și pentru că veni vorba, să vă
relatez o convorbire particulară.

— Domnule, îmi spune cineva, am
descoperit un lucru miraculos.
— Ce anume ?
— S-a creat o altă opinie de masă.
Vezi dumneata, clădirile acestea care
se ridică de la o zi la alta în jur, dau
treacătorului o altă psihologie. Indus-
trializarea era încă ceva abstract. Ve-
deam fiecare o uzină fotografiată din
avion, dar ea rămînea pentru mulți
numai o fotografie. Nu poți să înțe-
legi de aici ce-i acela Bicazul sau
Laminorul de la Roman, dacă nu
mergi acolo, să-l vezi, să-l auzi, să-l
înțelegi. Un carton de 10 cm pe 5 nu
poate să redea măreția bluminului
de la Hunedoara. Este clar... Pe cînd
cu orașele acestea care se ridică în ju-
rul nostru pe neașteptate este alt-
ceva.

— Nu-mi spui un lucru nou.

— Știi, dar abia acum înțeleg. Aș
fi dorit să se fi început cu asta, cu
locuințele...
— Adică să așezăm carul înaintea
boilor. Nu se putea. Întîi ne trebuia
baza materială, fabrici de case, oțelul
pentru armătură, etc, etc... Altfel am
fi pierdut timpul și l-am fi concurat
pe mesterul Manole.

— Imi dau seama.
Un aspect. Al doilea.
— Incursiune în jurul Griviței cu pri-
lejul unui reportaj. Convorbire cu o
„localnică” în dulcea noastră limbă
de mahala...

— Ei, iață Cutare, ce mai spui : se
dărimă Grivița !

— Se dărimă, maică.

— Dar parcă îți pare rău ?

— Nu-mi pare rău (cam sceptică)

— Da, dar ai nod, undeva.

— Am.

— Care, maică ?

— Mi-e frică să nu ne mute.

— Și dacă te mută, ce-i rău ?

— E rău, că mă duce la bloc.

— De-asta t-ai dumitale teamă ?

Păi dai dracului cifmeana din curte,
ligheanul. Îți face statul baie, odăie
sănătoasă de zid, stai la etaj, te uști
pe Grivița ca-ntr-un caiet.

— Mă uit, maică, da'mai e ceva.

— Ce mai e, cumătră Cutare ?

— Mai e că omul, de, ține cite o
pasăre, cite un animal..

— Și ce dacă ?

— Păi pe urmă mă dai dumneata
la jurnal că l-am urcat în baie..

(Vine și omul cumetrel Cutare)

— Nu te lua după gura muerii,
mai bine întreabă-mă pe mine. Drept
să-ți zic, snoavele astea le mai spun
femeile, că nu le mai tace gura, dar
cine are minte-n cap, abia așteaptă
să se mute. Parcă n-a fost tot așa
cînd cu electrica : nu, că e nesănătoa-
să, că mai bine rămîneam la lampa de
gaz. N-a fost așa cu uneltele auto-
mate ? Omul se obișnuiește ca găina-n
puț și cînd îi vine binele sub nas se
strîmbă, dar s-a terminat și cu asta.
Am deschis și noi ochii. Ia spune,
măiere, ai mai sta la fitilul de lampă
cu acu-n mîna, acum cînd o să ai
neon ?

— De..

Era vorba evident de o cochetărie.
Conștiința tuturor oamenilor s-a schim-
bat mult în anii din urmă. Pentru
cel mai înopoiat este evident acum că
ne aflăm în fața unui proces de
transformare și a sufletelor și a filo-
zofiei sociale.

Evenimentul alegerilor este o
sărbătoare autentică, este bucuria le-
gitimă a poporului căruia i s-a
redat casa lui. Deputații noștri sînt
gospodarii noștri. Ei sînt aleși dintre
cel mai priceputi oameni din diferite
domenii de muncă. Omul de la
strung lasă mașina și aleargă în
parlament ca să semnalizeze ce ne mai
lipsește. Ziarele de simbrătă 23 Fe-
bruarie publică directivele Comitetu-
lui Central asupra întrecerilor viitoa-
re, desfășurate în cîntecul celor 40
de ani de luptă al partidului. În două
sau trei pagini de jurnal avem ima-
ginea viitoare a efortului făcut de
poporul nostru pentru a cîștiga timp
pierdut în lertargia dominației
burgheze. Sub conducerea acestor
oameni aleși dintre noi, ducem mai
departe, către țărnul socialismului,
corabia.

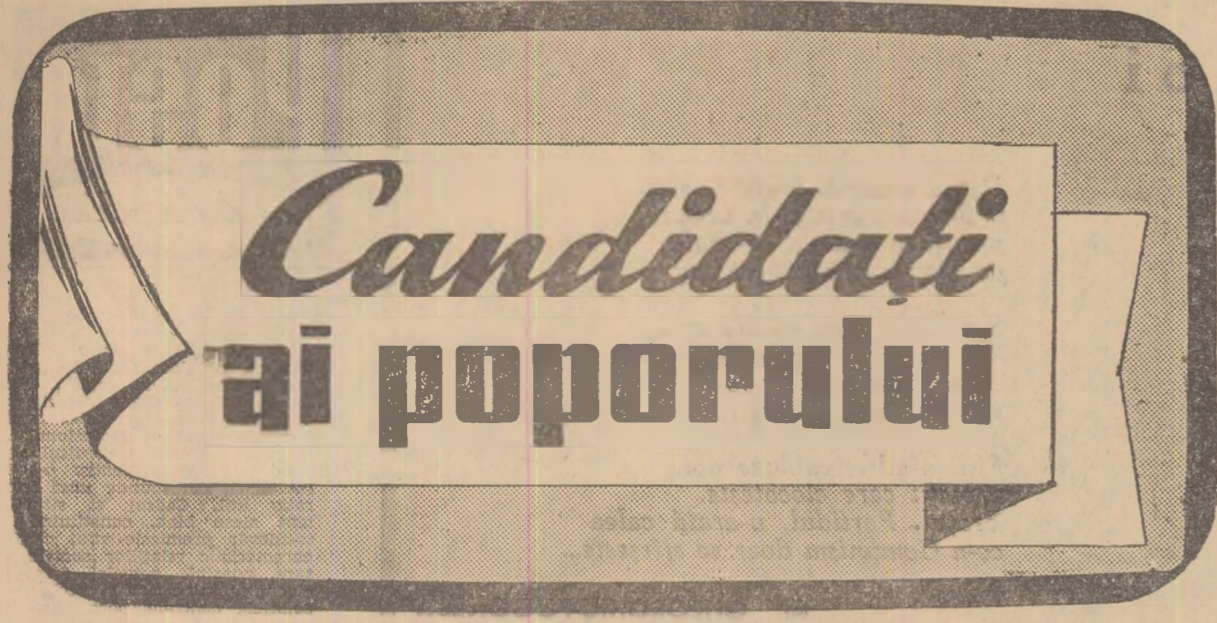
Votul nostru nu-l obligă numai pe
candidatul respectiv. Mica bucăciță
de hîrtie este și un angajament al
votantului. Dacă vă mîndriți cu zi-
durile înălțate de brațele voastre
vrednice, dacă vreți să puneți umă-
rul la munca plină de eroism
a ridicării de noi hidrocentrale,
cheltuiți picătura voastră de sudo-
are în folosul tuturor. Va fi timp
de plimbări și de visare, vom cînta
și mai mult și mai bine, dar acum
este timpul să zidim !

Dați-mi voie să închei cu un în-
demn, adresat confrăților :

Copii ai muzelor, constructori de
versuri, cu toții în jurul celor mai
buni filii ai poporului ! Votul vostru
înceamnă angajamentul de a croi aripi
celor de pe schele și celor din fun-
dul munților de pămînt. Căldurii cu
care ei vă răsplătească îi trebuiește o
cîntare înaltă, un îmn solemn despre
anii noștri fericiți..

Eugen BARBU

ȚESĂTORIA

Frânturile unei discuții începute mai de mult păreau curioase auzite pe stradă...

Maria Călin pășește tăcută alături de cetățeni. Cu toți cei aproape cincizeci de ani pe care-i are...

vest să-i urmărească pe hitleristi. Nu s-a mai întors. A căzut undeva în Cehoslovacia...

Pe cine alegem

Se spune că de la o vârstă încoace, omul trăiește din amintiri. Și, noi, mai vîrstnicii, trebuie să recunoaștem...

LUCREȚIA FILIOREANU

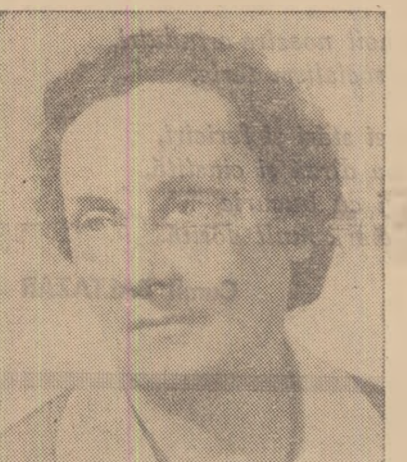
"Bogățiile patriei"

UNUL DIN CEI 140.000

N-al mereu prilejul să vizitezi un laborator de cercetări. De aceea aviditatea cu care notezi orice amănunt...

Alături de toate țările dunărene, România întreprinde o mare operă de studiere a vieții cotidiene...

— Alături de toate țările dunărene, România întreprinde o mare operă de studiere a vieții cotidiene...

LUCREȚIA FILIOREANU

— Conferențiar universitar Adriana Murgoci? — Eu sint. — Desigur, surprind o scăpătate veselă în ochii interlocutoarei...

— Și care este pasiunea dumneavoastră științifică de ultimă oră? — Trichopterele! Nu face ochii mari...

— Sînt fiul unui mustru cazangiu din Ploști. Am învățat carte în condițiile grele ale regimului burghezo-mozieresc...

Inginer și pictor

Într-o librărie, în fața teșehiei, un cumpărător cerea atent un șevalet din placaj...

Ion GRECEA

combina sau secerătoarea, la parte la rodajul mașinii și tot dînsul urmărește pe teren produsele noastre în exploatare...

— Cum s-ar spune o familie de metalurgi? — Intocmai. — Aș dori să cunosc activitatea dumneavoastră ca inginer...

— Nu. Este ajutat de 172 de controlori orari și 32 de ingineri. În sălă el vede serviciul și totodată „sulțelul” întregului mecanism de control al calității...

— Tată, aceasta e seria 17.000. Ați nimerit tocmai bine, că-i facem recepție să-i dăm drumul. În planul de perspectivă sînt prevăzute să intre în lanurile de griu pe întreg teritoriul...

Lascăr SEBASTIAN

Ana Micu mai are în vedere și grabirea construirii unei școli noi. Valentina Nițulescu este și dînsa de aceeași părere...

DAN HAITMANU

ZILE DE CAMPANIE

Imi amintesc de acea toamnă reșteană la '46 cu mitingurile ei însușite, cînd, demăncînd reacțiunea manisto-brătianistă, constituiam Blocul Partidelor Democratice...

Jurnalul scriitorului candidat

plînă de vîntăși, desfășurînd în fața oamenilor fîtuca cu cap de mort. Indignarea a cuprins sala. Strigăte de „Jos cu fasciștii”...

UNUL DIN CEI 140.000

— Conferențiar universitar Adriana Murgoci? — Eu sint. — Desigur, surprind o scăpătate veselă în ochii interlocutoarei...

Inginer și pictor

— Tată, aceasta e seria 17.000. Ați nimerit tocmai bine, că-i facem recepție să-i dăm drumul. În planul de perspectivă sînt prevăzute să intre în lanurile de griu pe întreg teritoriul...

Răspunsul

De ce te-au propus oamenii din cartier tocmai pe tine, Maria Udrea, și te sîi deputată? Tu ești puțnică la trup, chiar slăbuțică...

DAN HAITMANU

„Masă la C.A.S.”

Mihai STOIAN

Toma George MAIORESCU

AI. I. ȘTEFANESCU

Am ales

Am ales edificiile grandioase aruncate în văzduhul imens unde meșteri cu mâini de aur...

Am ales marile drumuri de vis pe care lunecă giganții de fier ducând munți de piene albă...

Am ales floarea dragostei depline neîntinate de intineric și de avere omagiu fără precedent adus femeii.

Am ales floarea imaculată a libertății, a omului negru, alb sau galben, floarea iubirii dintre păminteni...

Am ales pe omul care și-a închinat viața omului,

fiu al patriei mele și al lumii, responsabil cu libertatea și fericirea Republicii visate...

Am ales zborul alb și nevinovat al porumbeilor, zborul lor delicat, ca o floare dulce de cireș...

Și am ales ura cea mai neagră pentru toți dușmanii omului, întru apărarea aleșilor mei...

— „O MIE DE ANI, TOVARAȘI!”

Ion BĂNUȚĂ

Călăuze noi

Cînd răsări-vor ghiociei de sub buchete de zăpadă, pe aripi albe porumbeii...

Și zîmbi-va mărțișorul cu ochi înlăcrimați de rouă, c-atunci v-o-ncredința poporul...

Căci drumurile-nclăte-n viașă cotesc, se urcă și coboară, mulți cătat-au calea dreaptă...

Dar drumurile vieții noastre is drepte, largi și în urcus, priviți la degetul ce-arată...

Spre-acolo unde-arățătorul e-nțins de brațul magistral, acolo îndrumați poporul...

Fiți mîndre, călăuze noi, a vieții care cocloțește. Brațul, Partidul, v-arată calea...

AI. GHEORGHIU-POGONEȘTI

Deputatul

Cîmpuri... omături... Mașina zbura... Unul din frați Mi-a fost ucis între dîmburi...

Să-ți arăt acel sat. Aproape oraș. De fapt, eu am fost un simplu pârtaș...

Vorbeau ochii lui. Miinile lui. Mașina zbura. De sub albele pături...

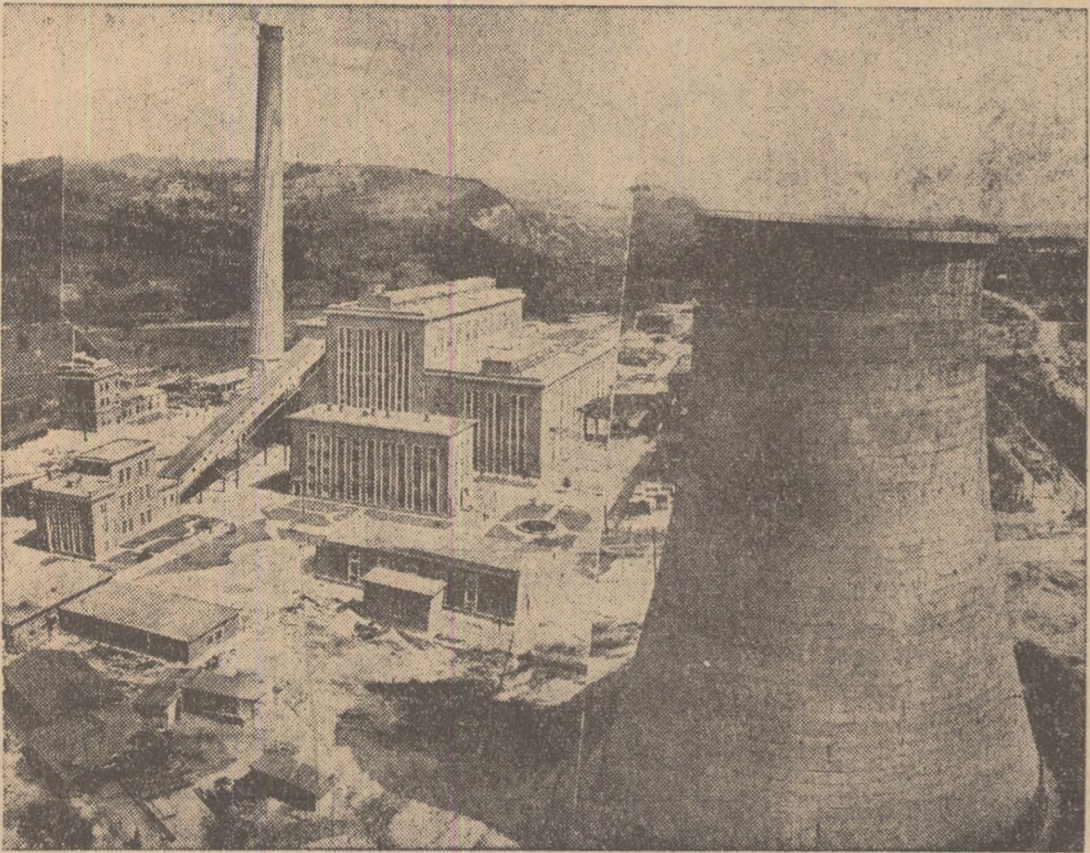
Violeta ZAMFIRESCU

Votezi pentru prima dată

Ca mugurii ce fragezi se îmbie Mlădișele să-și scoată ciucuri verzi...

E martie 5, clipita mult rînită Cînd om alege dintre buni, pe ai mai buni...

Camil BALTAZAR

Termocentrala Poroșeni

Foto EDMOND HÖFER

SCRIITORUL ȘI VIAȚA

La aproape șase ani de la apariția romanului Pînea albă, Dumitru Mircea publică volumul Oameni și pămînturi...

Cu sensibilitate economică de mijloc, Dumitru Mircea încearcă să schițeze cîteva portrete. Îl reținem pe acela al secretarului de partid...

„Bodor-baci e azi președintele gospodăriei colective „Ștefan Corpădeanu”. Cit despre Marica, n-am ce-și spune, tovarășe...

Am stăruit îndeosebi asupra acestei povestiri întrucît aici ne apar pină la stridență artificialitatea, convenționalul...

DUMITRU MIRCEA: „Oameni și pămînturi”

că Dumitru Mircea recurge mult prea frecvent la același epitet, la elemente sonore în prezentarea personajelor...

Cînd încearcă să creeze atmosferă, Dumitru Mircea cade uneori în vulgaritate așa cum se întîmplă în povestirea „Ianoș-baci are oaspeți”...

E drept că Dumitru Mircea nu încheie povestirea înainte de a se adresa eroului său cu aceste cuvinte: „Aș dori să mă ierți dacă n-am izbutit...”

Dumitru Mircea va trebui să-și supravegheze mai atent scrierul, părăsind descrierea calpă, idilică a fenomenelor...

După șase ani de la Pînea albă — carte care abordează tematica, pe atînci de o mare actualitate, a înfîntării gospodăriei colective...

Liviu CALIN

Pe Mureș și pe Tîrnave...

(Urmare din pag. 1)

Îmbrăcați bine, în ogrăzile școlilor sau pe maidane, și le-am citit pe fețele sănătoase bucuria de a trăi...

Nici o generație a României de altădată n-a cunoscut astfel de epoci profund creative, niciodată așezările noi n-au răsărit ca din pămînt...

La întoarcere, peste pădurile Goaghiului se lăsase mai bine promovarea, ocupînd înălțimile ca-ntr-un fum...

Am lăsat în urmă Fintinelele și Bălușerul. Ne-am întors la Tîrnave-Mureș, la gazele noastre vremelice...

Și pe Mureș și pe Tîrnave ascultaseam profunda poezie a realității.

Sînt deplin încredințat că dacă drumul ne va duce din nou către Acățari, într-un an-doi, ceea ce azi e doar plan sau proiect...

La întoarcere, peste pădurile Goaghiului se lăsase mai bine promovarea, ocupînd înălțimile ca-ntr-un fum...

Am lăsat în urmă Fintinelele și Bălușerul. Ne-am întors la Tîrnave-Mureș, la gazele noastre vremelice...

Și pe Mureș și pe Tîrnave ascultaseam profunda poezie a realității.

Eusebiu CAMILAR

VICTOR ROMILAV

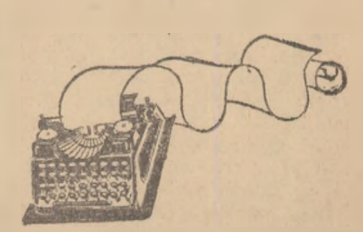
„Metalurgist”

Bărbulescu I. — Arad. Fără a exagera politicos, dăți semnne de progres destul de rapid în „Sora Irina”...

Itinchi I. — Huedin. Pentru ca o influență să fie creatoare trese asimilată, cu alte cuvinte să nu aibă alt rol decît acela de resort...

C. Alexandrescu — Petroșani. Scrierul legat de „lipsa unei școli mai înalte” și a unei „culturi solide”...

sează deci înclinații variate: ar fi însă arbitrar să neresorim din parte-ne ca, numai pe termenii celor trei scurte bucăți...

A. Pascu — Lupeni. Vibrant pe alocuri, izbucnind a răscol în noi indignare și durerea, poemul în proză „Cîntec pentru un erou”...

Dinica Constantin. — Constanța. „Pustiul” e emoționant în purtarea unor elemente banale (figura clasică a impresarului electoral, tabloul beșterii vînzător de zăbre...

Mihail PETROVEANU

